

I

(Įstatymo galią turintys teisės aktai)

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2011/7/ES

2011 m. vasario 16 d.

dėl kovos su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius

(nauja redakcija)

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽²⁾,

kadangi:

- (1) 2000 m. birželio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2000/35/EB dėl kovos su pavėluotu mokėjimu komerciniuose sandoriuose ⁽³⁾ turi būti padaryta esminių pakeitimų. Dėl aiškumo ir racionalumo pageidautina, kad atitinkamos nuostatos būtų išdėstytos nauja redakcija.
- (2) Ekonominės veiklos vykdytojai vidaus rinkoje daugiausiai tiekia prekes ir teikia paslaugas kitiems ekonominės veiklos vykdytojams ir viešosios valdžios institucijoms atidėdami mokėjimą – tiekėjas suteikia savo klientui laiko apmokėti sąskaitą faktūrą (pagal šalių susitarimą, kaip nurodyta tiekėjo sąskaitoje faktūroje, arba kaip nustatyta teisės aktuose).
- (3) Pagal ekonominės veiklos vykdytojų sudarytus komercinius sandorius ar jų su viešosios valdžios institucijomis sudarytus komercinius sandorius daug mokėjimų

vykdomi vėliau, nei nustatyta sutartyje ar bendrosiose komercinėse sąlygose. Nors prekės jau būna pristatytos arba paslaugos suteiktos, daugeliu atvejų atitinkamos sąskaitos faktūros apmokamos daug vėliau nei nustatytas terminas. Toks pavėluotas mokėjimas turi neigiamą poveikį likvidumui ir apsunkina finansinių įmonių valdymą. Be to, daromas neigiamas poveikis įmonių konkurencingumui bei pelningumui, nes dėl pavėluoto mokėjimo kreditoriui gali tekti ieškoti išorinio finansavimo. Tokio neigiamo poveikio pavojus ypač didelis ekonominio nuosmukio laikais, kai finansavimo gavimas yra sudėtingesnis.

- (4) Ieškinius teisme dėl pavėluoto mokėjimo jau galima pareikšti pagal 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo ⁽⁴⁾, 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 805/2004, sukuriantį neginčytinų reikalavimų Europos vykdomąjį raštą ⁽⁵⁾, 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1896/2006, nustatantį Europos mokėjimo įsakymo procedūrą ⁽⁶⁾, ir 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 861/2007, nustatantį Europos ieškinių dėl nedidelių sumų nagrinėjimo procedūrą ⁽⁷⁾. Vis dėlto siekiant atgrasinti nuo pavėluoto mokėjimo, atliekamo pagal komercinius sandorius, būtina nustatyti papildomas nuostatas.
- (5) Įmonės vidaus rinkoje turėtų galėti prekiauti tokiomis sąlygomis, kurios užtikrintų, kad tarpvalstybinės operacijos nebūtų pavojingesnės nei vidaus pardavimai. Iš esmės dėl skirtingų taisyklių taikymo vidaus ir tarpvalstybinėms operacijoms atsirastų konkurencijos iškraipymai.

⁽¹⁾ OL C 255, 2010 9 22, p. 42.⁽²⁾ 2010 m. spalio 20 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2011 m. sausio 24 d. Tarybos sprendimas.⁽³⁾ OL L 200, 2000 8 8, p. 35.⁽⁴⁾ OL L 12, 2001 1 16, p. 1.⁽⁵⁾ OL L 143, 2004 4 30, p. 15.⁽⁶⁾ OL L 399, 2006 12 30, p. 1.⁽⁷⁾ OL L 199, 2007 7 31, p. 1.

- (6) 2008 m. birželio 25 d. komunikate „Visų pirma galvo-kime apie mažuosius“ – Europos iniciatyva „Small Business Act“ Komisija pabrėžė, kad mažoms ir vidutinėms įmonėms (toliau – MVĮ) reikėtų sudaryti palankesnes sąlygas gauti finansavimą ir kurti teisinės bei verslo sąlygas, skatinančias laiku atlikti mokėjimus pagal komercinius sandorius. Reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad viešosios valdžios institucijoms tenka ypatinga su tuo susijusi atsakomybė. MVĮ termino apibrėžties kriterijai nustatyti 2003 m. gegužės 6 d. Komisijos rekomendacijoje 2003/361/EB dėl labai mažų, mažų ir vidutinių įmonių apibrėžimo ⁽¹⁾.
- (7) Vienas iš prioritetinių veiksmų, numatytų 2008 m. lapkričio 26 d. Komisijos komunikate „Europos ekonomikos atkūrimo planas“ – administracinės naštos mažinimas ir verslininkystės skatinimas, *inter alia*, užtikrinant, kad iš esmės už prekes ir paslaugas tiekėjams, taip pat MVĮ, būtų atsiskaitoma per vieną mėnesį, nes taip būtų galima sumažinti likvidumo apribojimus.
- (8) Ši direktyva turėtų būti taikoma tik mokėjimams, kuriais atlyginama už komercinius sandorius. Šia direktyva neturėtų būti reglamentuojami sandoriai su vartotojais, su kitais mokėjimais susiję delspinigiai, pavyzdžiui, mokėjimai pagal čekių ir vekselių įstatymus arba mokėjimai, atlikti kompensuojant padarytą žalą, įskaitant išmokas, gaunamas iš draudimo bendrovių. Be to, valstybės narės turėtų turėti galimybę netaikyti šios direktyvos nuostatų skoloms, kurioms taikoma bankroto procedūra, įskaitant skolos restruktūrizavimo procedūrą.
- (9) Ši direktyva turėtų reglamentuoti visus komercinius sandorius, neatsižvelgiant į tai, ar jie vykdomi tarp privačių ar valstybės įmonių, ar tarp įmonių ir viešosios valdžios institucijų, nes viešosios valdžios institucijos tvarko didelę dalį įmonėms skirtų mokėjimų. Todėl ji taip pat turėtų reglamentuoti visus komercinius sandorius tarp pagrindinių rangovų ir jų tiekėjų bei subrangovų.
- (10) Tai, kad ši direktyva taikoma laisvosioms profesijoms, neturėtų valstybių narių įpareigoti jų vertinti kaip įmonių ar komersantų vadovaujantis tikslais, nepatenkančiais į šios direktyvos taikymo sritį.
- (11) Prekių tiekimas ir paslaugų teikimas už atlygį, kuriems taikoma ši direktyva, taip pat turėtų apimti viešųjų darbų, statybos ir civilinės inžinerijos darbų planavimą ir vykdymą.
- (12) Pavėluotas mokėjimas yra sutarties pažeidimas, kuris daugumoje valstybių narių skolininkams yra finansiškai patrauklus dėl mažų arba iš viso netaikomų delspinigių už pavėluotus mokėjimus normų ir (arba) lėtos žalos atlyginimo procedūros. Norint pakeisti šią tendenciją ir atgrasinti nuo pavėluoto mokėjimo, būtina atlikti lemiamą reikšmę turinčius pakeitimus siekiant įtvirtinti atsiskaitymo laiku kultūrą, pvz., nustatyti, kad teisės taikyti delspinigius atsakymas visuomet būtų laikomas labai nesąžininga sutarties sąlyga arba praktika. Be to, tokie pokyčiai turėtų apimti konkrečių nuostatų dėl mokėjimo laikotarpių ir kreditorių patirtų išlaidų kompensavimo įvedimą, taip pat, *inter alia*, prezumpciją, jog teisės į išieškojimo išlaidų kompensavimą atsakymas yra labai nesąžiningas.
- (13) Atitinkamai reikėtų priimti nuostatą, kad paprastai įmonių sutartyse mokėjimo laikotarpiai būtų 60 kalendorinių dienų. Vis dėlto esant tam tikroms aplinkybėms įmonėms gali reikėti ilgesnių mokėjimo laikotarpių, pvz., kai įmonės nori savo klientams suteikti prekybos kreditą. Todėl šalims reikėtų palikti galimybę aiškiai susitarti dėl ilgesnių nei 60 kalendorinių dienų mokėjimo laikotarpių, tačiau numatant sąlygą, kad toks mokėjimo laikotarpio pratęsimas nebūtų labai nesąžiningas kreditoriaus atžvilgiu.
- (14) Siekiant Sąjungos teisės aktų nuoseklumo, šioje direktyvoje turėtų būti vartojamas 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2004/17/EB dėl subjektų, vykdančių veiklą vandens, energetikos, transporto ir pašto paslaugų sektoriuose, vykdomų pirkimų tvarkos derinimo ⁽²⁾ ir 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2004/18/EB dėl darbų pirkimo sutarčių, viešųjų prekių pirkimo sutarčių ir viešųjų paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo procedūrų koordinavimo ⁽³⁾ apibrėžtas „perkančiosios organizacijos“ terminas.
- (15) Teisės aktuose nustatyti delspinigiai už pavėluotą mokėjimą turėtų būti skaičiuojami kas dieną kaip paprastosios palūkanos pagal 1971 m. birželio 3 d. Tarybos reglamentą (EEB, Euratomas) Nr. 1182/71, nustatantį terminams, datoms ir laikotarpiams taikytinas taisykles ⁽⁴⁾.
- (16) Pagal šią direktyvą kreditorius neturėtų būti įpareigotas reikalauti delspinigių už pavėluotą mokėjimą. Pavėluoto mokėjimo atveju pagal šią direktyvą kreditoriui turėtų būti leidžiama taikyti delspinigius, nepateikus išankstinio įspėjimo apie pareigų neįvykdymą ar kito panašaus pranešimo, kuriame skolininkui būtų priminta apie jo pareigą sumokėti.
- (17) Teisės į delspinigius už pavėluotą mokėjimą požiūriu turėtų būti laikoma, kad skolininko mokėjimas yra pavėluotas, jei kreditorius nustatytą datą nedisponuoja jam skolinga suma, su sąlyga, kad kreditorius įvykdė savo teisinės ir sutartines pareigas.

⁽¹⁾ OL L 124, 2003 5 20, p. 36.

⁽²⁾ OL L 134, 2004 4 30, p. 1.

⁽³⁾ OL L 134, 2004 4 30, p. 114.

⁽⁴⁾ OL L 124, 1971 6 8, p. 1.

- (18) Remiantis sąskaitomis faktūromis pateikiami reikalavimai apmokėti, taigi sąskaitos faktūros yra svarbūs sandorių, susijusių su prekių tiekimu ir paslaugų teikimu, grandinės dokumentai, *inter alia*, nustatant mokėjimo terminus. Pagal šią direktyvą valstybės narės turėtų skatinti taikyti sistemas, pagal kurias užtikrinamas teisinis tikrumas, susijęs su tikslia data, kurią skolininkai gavo sąskaitas faktūras, taip pat ir elektroninių sąskaitų faktūrų išrašymo srityje, kurioje sąskaitų faktūrų gavimą būtų galima laikyti elektroniniu įrodymu, o sąskaitas faktūras iš dalies reglamentuoja 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvoje 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos ⁽¹⁾ esančios nuostatos dėl sąskaitų faktūrų.
- (19) Norint atgrasinti nuo pavėluoto mokėjimo būtina, kad kreditoriams būtų tinkamai kompensuojamos pavėluoto mokėjimo išieškojimo išlaidos. Į išieškojimo išlaidas taip pat turėtų būti įtraukta dėl pavėluoto mokėjimo patirtų administracinių ir vidaus išlaidų kompensacija ir tokiems atvejams šioje direktyvoje turėtų būti nustatyta mažiausia suma, kuri gali būti išmokama kartu su delspinigiais už pavėluotą mokėjimą. Numatant nustatyto dydžio kompensaciją turėtų būti siekiama riboti su išieškojimu susijusias administracines ir vidaus išlaidas. Turėtų būti nustatytas išieškojimo išlaidų kompensavimas nedarant poveikio nacionalinėms nuostatomis, pagal kurias nacionalinis teismas gali priteisti kompensaciją kreditoriui už papildomą žalą, susijusią su skolininko pavėluotu mokėjimu.
- (20) Be teisės gauti nustatytą sumą su išieškojimu susijusioms vidaus išlaidoms padengti, kreditorius taip pat turėtų turėti teisę į kitų dėl skolininko pavėluoto mokėjimo patirtų išieškojimo išlaidų kompensavimą. Tokios išlaidos visų pirma turėtų apimti išlaidas, kurias kreditoriai patiria naudodamiesi advokato ar skolų išieškojimo įmonės paslaugomis.
- (21) Šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis valstybių narių teisei nustatyti išieškojimo išlaidų kompensavimo sumas, kurios būtų didesnės ir todėl palankesnės kreditoriui, arba didinti tas sumas, *inter alia*, siekiant atsižvelgti į infliaciją.
- (22) Pagal šią direktyvą neturėtų būti draudžiama atlikti mokėjimų dalimis arba pakopinių mokėjimų. Vis dėlto kiekvienas mokėjimas ar jo dalis turėtų būti atliekami laikantis sąlygų, dėl kurių susitarta, ir jiems turėtų būti taikomos šioje direktyvoje nustatytos pavėluoto mokėjimo taisyklės.
- (23) Paprastai viešosios valdžios institucijų pajamų šrautai saugesni, lengviau prognozuojami ir tolydesni nei įmonių. Be to, daugelis viešosios valdžios institucijų gali gauti finansavimą palankesnėmis sąlygomis nei įmonės. Tuo pačiu metu viešosios valdžios institucijos mažiau nei įmonės priklauso nuo stabilų komercinių ryšių, būtinų jų tikslams pasiekti. Dėl ilgų viešosios valdžios institucijų mokėjimo laikotarpių ir pavėluoto mokėjimo už prekes ir paslaugas įmonės patiria nepagrįstų išlaidų. Todėl tikslinga nustatyti konkrečias taisykles, kurios būtų taikomos komerciniams sandoriams dėl įmonių atliekamo prekių tiekimo ir paslaugų teikimo viešosios valdžios institucijoms, kurios visų pirma turėtų numatyti mokėjimo laikotarpius, kurie paprastai neviršija 30 kalendorinių dienų, išskyrus tuos atvejus, kai dėl to sutartyje aiškiai susitariama kitaip, ir su sąlyga, kad tai objektyviai pagrįsta atsižvelgiant į konkretų sutarties pobūdį ar ypatumus, ir bet kuriuo atveju mokėjimo laikotarpiai neviršija 60 kalendorinių dienų.
- (24) Vis dėlto reikėtų atsižvelgti į ypatingą viešosios valdžios institucijų padėtį, kai jos vykdo pramoninio ar komercinio pobūdžio ekonominę veiklą, siūlydamos prekes ar paslaugas rinkoje kaip valstybės įmonės. Tuo tikslu valstybėms narėms turėtų būti leidžiama taikant tam tikras sąlygas pratęsti teisės aktuose numatytą mokėjimo laikotarpį, neviršijant 60 kalendorinių dienų.
- (25) Ypač didelį nerimą dėl pavėluoto mokėjimo kelia daugelio valstybių narių sveikatos priežiūros įstaigų padėtis. Sveikatos priežiūros sistemose, kurios yra pagrindinė Europos socialinės infrastruktūros dalis, individualius poreikius dažnai tenka derinti su turimais finansiniais ištekliais, nes senėja Europos visuomenė, didėja lūkesčiai ir vyksta medicinos pažanga. Visose sistemose reikia spręsti uždavinį dėl sveikatos priežiūros prioritetų nustatymo taip, kad būtų pusiausvyra tarp pavienių pacientų poreikių ir turimų finansinių išteklių. Taigi valstybės narės turėtų turėti galimybę suteikti valstybės įstaigoms, teikiančioms sveikatos priežiūros paslaugas, tam tikrą su įsipareigojimų vykdymu susijusią veiksmų laisvę. Tuo tikslu valstybėms narėms turėtų būti leidžiama taikant tam tikras sąlygas pratęsti teisės aktuose numatytą mokėjimo laikotarpį, neviršijant 60 kalendorinių dienų. Vis dėlto valstybės narės turėtų visokeriopai stengtis užtikrinti, kad mokėjimai sveikatos priežiūros sektoriuje būtų atliekami laikantis teisės aktuose numatytų mokėjimo laikotarpių.
- (26) Siekdamas netrukdyti įgyvendinti šios direktyvos tikslo, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad su komerciniais sandoriais susijusi priėmimo ar patikrinimo procedūra paprastai truktų ne ilgiau kaip 30 kalendorinių dienų. Vis dėlto turėtų būti įmanoma numatyti ilgesnį nei 30 kalendorinių dienų patikrinimo procedūrą, pvz., itin sudėtingų sutarčių atveju, jei dėl to aiškiai susitariama sutartyje ir viešųjų pirkimų konkurso dokumentuose, taip pat, jei tai nėra labai nesąžininga kreditoriaus atžvilgiu.
- (27) Finansavimo ir komercinių ryšių požiūriu Sąjungos institucijų padėtis panaši į valstybių narių viešosios valdžios institucijų padėtį. 2002 m. birželio 25 d. Tarybos reglamente (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 dėl Europos Bendrijų bendrajam biudžetui taikomo finansinio reglamento ⁽²⁾ nustatyta, kad Sąjungos institucijos turi patvirtinti išlaidas, suteikti su jomis susijusį leidimą ir jas sumokėti per to reglamento įgyvendinimo taisyklėse nustatytus

⁽¹⁾ OL L 347, 2006 12 11, p. 1.

⁽²⁾ OL L 248, 2002 9 16, p. 1.

terminus. Tos įgyvendinimo taisyklės šiuo metu nustatytos 2002 m. gruodžio 23 d. Komisijos reglamente (EB, Euratomas) Nr. 2342/2002, nustatančiame išsamias Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 dėl Europos Bendrijų bendrajam biudžetui taikomo finansinio reglamento įgyvendinimo taisyklės⁽¹⁾, ir jose nurodomos aplinkybės, kuriomis kreditoriai, kuriems vėluojama mokėti, turi teisę gauti delspinigius. Atsižvelgiant į šiuo metu vykstančią tų reglamentų peržiūrą, reikėtų užtikrinti, kad maksimalūs Sąjungos institucijų mokėjimo terminai būtų suderinti su teisės aktuose numatytais laikotarpiais, taikomais viešosios valdžios institucijoms pagal šią direktyvą.

- (28) Šia direktyva turėtų būti uždrausta piktnaudžiauti sutarties laisve kreditoriaus nenaudai. Todėl tuo atveju, kai sutarties sąlyga arba praktika, susijusi su mokėjimo data ar laikotarpiu, delspinigių už pavėluotą mokėjimą norma arba išieškojimo išlaidų kompensavimu, nepagrįsta remiantis skolininkui suteiktomis sąlygomis arba ja iš esmės siekiama suteikti skolininkui papildomo likvidumo kreditoriaus sąskaita, tokia sutarties sąlyga arba praktika gali būti laikoma tokio piktnaudžiavimu. Tuo tikslu, remiantis mokslininkų parengtu Bendros principų sistemos projektu, bet kokia sutarties sąlyga arba praktika, kuri labai nukrypsta nuo sąžiningos komercinės praktikos ir pažeidžia sąžiningumo ir sąžiningo elgesio principus, turėtų būti laikoma nesąžininga kreditoriaus atžvilgiu. Visų pirma visiškai teisės taikyti delspinigius atsisakymas visada turėtų būti laikomas labai nesąžiningu ir turėtų būti preziumuojama, kad teisės į išieškojimo išlaidų kompensavimą atsisakymas yra labai nesąžiningas. Šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis nacionalinėms nuostatomis, susijusioms su sutarčių sudarymo būdais ar reglamentuojančioms sutarties sąlygų, kurios yra nesąžiningos skolininko atžvilgiu, galiojimą.
- (29) Atsižvelgiant į didesnes pastangas užkirsti kelią piktnaudžiavimui sutarties laisve kreditorių nenaudai, organizacijos, oficialiai pripažintos atstovaujančiomis įmonėms, ir organizacijos, turinčios teisėtų interesų tą daryti, turėtų turėti galimybę kreiptis į nacionalinius teismus arba administracines įstaigas, siekdamos neleisti toliau taikyti kreditoriaus atžvilgiu labai nesąžiningų sutarties sąlygų arba praktikos.
- (30) Siekdamos padėti įgyvendinti šios direktyvos tikslą, valstybės narės turėtų skatinti keistis pažangiąja patirtimi, be kita ko, skatinti skelbti laiku atsiskaitančių subjektų sąrašą.
- (31) Pageidautina užtikrinti, kad kreditoriai, remiantis nediskriminavimo principu visoje Sąjungoje, galėtų išlaikyti teisės į nuosavybę sąlygą, jei teisės į nuosavybę išlaikymo sąlyga galioja pagal taikomas nacionalines nuostatas, nustatytas pagal tarptautinę privatinę teisę.

- (32) Ši direktyva tik apibrėžia terminą „vykdomasis dokumentas“, tačiau neturėtų reglamentuoti įvairių tokio dokumento priverstinio vykdymo procedūrų ar sąlygų, kurioms esant priverstinis tokio dokumento vykdymas gali būti nutrauktas ar laikinai sustabdytas.
- (33) Pavėluoto mokėjimo pasekmės gali būti atgrasančios tik tuo atveju, jei žalos atlyginimo procedūros, kuriomis gali pasinaudoti kreditorius, yra greitos ir efektyvios. Pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 18 straipsnyje nustatytą nediskriminavimo principą visi Sąjungoje įsisteigę kreditoriai turėtų turėti teisę naudotis tomis procedūromis.
- (34) Siekdamos palengvinti atitiktį šios direktyvos nuostatomis, valstybės narės turėtų skatinti kreiptis į mediatorių arba naudotis kitomis alternatyviomis ginčų sprendimo priemonėmis. 2008 m. gegužės 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2008/52/EB dėl tam tikrų mediacijos civilinėse ir komercinėse bylose aspektų⁽²⁾ jau nustatyta Sąjungos lygio mediacijos sistemų tvarka, visų pirma skirta spręsti tarpvalstybinius ginčus, tačiau neužkertamas kelias ją taikyti vidaus mediacijos sistemoms. Valstybės narės taip pat turėtų skatinti suinteresuotąsias šalis rengti neprivalomus elgesio, kuriuo visų pirma būtų siekiama prisidėti įgyvendinant šią direktyvą, kodeksus.
- (35) Būtina užtikrinti, kad su pavėluotu mokėjimu, atliekamu pagal komercinius sandorius, susijusių neužginčytų reikalavimų išieškojimo procedūra būtų baigta per trumpą laiką, įskaitant pagreitintos procedūros taikymą ir neatšizvelgiant į skolos sumą.
- (36) Kadangi šios direktyvos tikslas, t. y. kovoti su pavėluotu mokėjimu vidaus rinkoje, valstybės narės negali deramai pasiekti ir kadangi dėl jos masto ir poveikio to tikslo būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti.
- (37) Pareiga perkelti į nacionalinę teisę turėtų apsiriboti tik tomis šios direktyvos nuostatomis, kurios iš esmės skiriasi nuo Direktyvos 2000/35/EB nuostatų. Pareiga perkelti nepakeistas nuostatas kyla iš tos direktyvos.
- (38) Šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis valstybių narių šipareigojimams, susijusiems su Direktyvos 2000/35/EB perkėlimo į nacionalinę teisę ir taikymo pradžios terminais.

⁽¹⁾ OL L 357, 2002 12 31, p. 1.

⁽²⁾ OL L 136, 2008 5 24, p. 3.

(39) Pagal Tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros⁽¹⁾ 34 punktą valstybės narės skatinamos dėl savo ir Sąjungos interesų parengti lenteles, kurios kuo geriau parodytų šios direktyvos ir jos perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių atitikimą, ir viešai jas paskelbti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 straipsnis

Dalykas ir taikymo sritis

1. Šios direktyvos tikslas – kovoti su pavėluotu mokėjimu, atliekamam pagal komercinius sandorius, siekiant užtikrinti tinkamą vidaus rinkos veikimą ir taip didinti įmonių, visų pirma MVĮ, konkurencingumą.

2. Ši direktyva taikoma visiems mokėjimams, kuriais atlyginama už komercinius sandorius.

3. Valstybės narės gali netaikyti šios direktyvos nuostatų skoloms, kurioms taikoma prieš skolininką pradėta bankroto procedūra, įskaitant skolos restruktūrizavimo procedūrą.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

1. komerciniai sandoriai – įmonių sandoriai arba įmonių ir viešosios valdžios institucijų sandoriai, kurių pagrindu už atlygį turi būti perduotos prekės arba suteiktos paslaugos;
2. viešosios valdžios institucija – perkančioji organizacija, kaip apibrėžta Direktyvos 2004/17/EB 2 straipsnio 1 dalies a punkte ir Direktyvos 2004/18/EB 1 straipsnio 9 dalyje, neatsižvelgiant į sutarties dalyką ar vertę;
3. įmonė – organizacija, išskyrus viešosios valdžios instituciją, vykdanči savo nepriklausomą ekonominę ar profesinę veiklą, net jeigu tą veiklą vykdo vienas asmuo;
4. pavėluotas mokėjimas – mokėjimas, neatliktas per sutartyje arba teisės aktuose numatytą mokėjimo laikotarpį, kai įvykdomi 3 straipsnio 1 dalyje arba 4 straipsnio 1 dalyje nustatyti reikalavimai;
5. delspinigiai už pavėluotą mokėjimą – teisės aktuose numatyti delspinigiai už pavėluotą mokėjimą arba delspinigiai, nustatyti įmonių susitarimu, kuriam taikomas 7 straipsnis;
6. teisės aktuose nustatyti delspinigiai už pavėluotą mokėjimą – delspinigiai už pavėluotą mokėjimą, skaičiuojami pagal paprastųjų palūkanų normą, kurią sudaro referencinės palūkanų normos ir ne mažiau kaip aštuonių procentinių punktų suma;
7. referencinė palūkanų norma – viena iš šių palūkanų normų:
 - a) valstybei narei, kurios valiuta yra euro:

- i) palūkanų norma, kurią Europos centrinis bankas taiko savo vėliausioms pagrindinėms refinansavimo operacijoms; arba

- ii) ribinė palūkanų norma, nustatyta pagal Europos centrinio banko vėliausių pagrindinių refinansavimo operacijų kintamų palūkanų normų viešųjų pirkimų konkurso procedūrą;

- b) valstybei narei, kurios valiuta nėra euro, – jos nacionalinio centrinio banko nustatyta lygiavertė norma;

8. mokėtina suma – pagrindinė suma, kuri turėjo būti sumokėta per sutartyje arba teisės aktuose nustatytą mokėjimo laikotarpį, įskaitant mokėtinus mokesčius, rinkliavas ar kitus mokesčius, nurodytus sąskaitoje faktūroje arba lygiavėrčiame reikalavime apmokėti;

9. nuosavybės teisės išlaikymas – tai sutartinis susitarimas, pagal kurį pardavėjas, kol nesumokėta visa kaina, išlaiko nuosavybės teisę į prekes;

10. vykdomasis dokumentas – teismo ar kitos kompetentingos institucijos sprendimas, nutarimas ar įsakymas, įskaitant tuos, kurie yra laikinai vykdytini dėl apmokėjimo, kuris turi būti atliktas arba nedelsiant, arba dalimis, suteikiantis kreditoriui teisę išieškoti savo reikalavimą skolininkui priverstinio vykdymo būdu.

3 straipsnis

Įmonių sandoriai

1. Valstybės narės užtikrina, kad įmonėms sudarant komercinius sandorius kreditorius turėtų teisę į delspinigius už pavėluotą mokėjimą nereikalaujant priminimo, kai įvykdomi šie reikalavimai:

- a) kreditorius įvykdė savo sutartines ir teises pareigas; ir
- b) kreditorius laiku negavo jam priklausančios sumos, išskyrus atvejį, kai skolininkas nėra atsakingas už vėlavimą.

2. Valstybės narės užtikrina, kad būtų taikomos šios referencinės palūkanų normos:

- a) už pirmąjį atitinkamų metų pusmetį – tų metų sausio 1 d. galiojanti palūkanų norma;
- b) už antrąjį atitinkamų metų pusmetį – tų metų liepos 1 d. galiojanti palūkanų norma.

3. Jei įvykdomi 1 dalyje nustatyti reikalavimai, valstybės narės užtikrina, kad:

- a) kreditorius turėtų teisę į delspinigius už pavėluotą mokėjimą nuo dienos, einančios po sutartyje nustatytos mokėjimo dienos arba mokėjimo termino pabaigos;
- b) kai sutartyje mokėjimo diena ar terminas nenustatyti, kreditorius turėtų teisę į delspinigius už pavėluotą mokėjimą pasibaigus bet kuriam iš toliau nurodytų terminų:

- i) 30 kalendorinių dienų nuo dienos, kai skolininkas gauna sąskaitą faktūrą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti;

⁽¹⁾ OL C 321, 2003 12 31, p. 1.

- ii) kai sąskaitos faktūros ar kito lygiavertio reikalavimo apmokėti gavimo diena yra neaiški – 30 kalendorinių dienų po prekių gavimo ar paslaugų suteikimo dienos;
 - iii) kai skolininkas sąskaitą faktūrą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti gauna anksčiau nei prekes ar paslaugas – 30 kalendorinių dienų po prekių gavimo ar paslaugų suteikimo dienos;
 - iv) kai priėmimo ar patikrinimo procedūra, taikoma nustatant prekių ar paslaugų atitiktį sutarčiai, yra numatyta teisės aktu ar sutartyje ir jei skolininkas sąskaitą faktūrą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti gauna anksčiau arba prekių ar paslaugų priėmimo arba patikrinimo dieną – 30 kalendorinių dienų po tos datos.
4. Kai yra numatyta priėmimo ar patikrinimo procedūra, pagal kurią nustatoma prekių ar paslaugų atitiktis sutarčiai, valstybės narės užtikrina, kad tos procedūros trukmė neviršytų 30 kalendorinių dienų nuo prekių gavimo ar paslaugų suteikimo dienos, išskyrus tuos atvejus, kai dėl to sutartyje aiškiai susitariama kitaip, su sąlyga, kad tai nėra labai nesąžininga kreditoriaus atžvilgiu, kaip tai apibrėžta 7 straipsnyje.

5. Valstybės narės užtikrina, kad sutartyje nustatytas mokėjimo laikotarpis neviršytų 60 kalendorinių dienų, išskyrus tuos atvejus, kai dėl to sutartyje aiškiai susitariama kitaip, su sąlyga, kad tai nėra labai nesąžininga kreditoriaus atžvilgiu, kaip tai apibrėžta 7 straipsnyje.

4 straipsnis

Įmonių ir viešosios valdžios institucijų sandoriai

1. Valstybės narės užtikrina, kad vykdant komercinius sandorius, kai skolininkas yra viešosios valdžios institucija, kreditorius, pasibaigus 3, 4 arba 6 dalyse nustatytam laikotarpiui, turėtų teisę, nereikalaujant priminimo, gauti teisės aktuose nustatytus delspinigius už pavėluotą mokėjimą, jei įvykdomi šie reikalavimai:

- a) kreditorius įvykdė savo sutartines ir teises pareigas; ir
- b) kreditorius laiku negavo jam priklausančios sumos, išskyrus atvejį, kai skolininkas nėra atsakingas už vėlavimą.

2. Valstybės narės užtikrina, kad būtų taikomos šios referencinės palūkanų normos:

- a) už pirmąjį atitinkamų metų pusmetį – tų metų sausio 1 d. galiojanti palūkanų norma;
- b) už antrąjį atitinkamų metų pusmetį – tų metų liepos 1 d. galiojanti palūkanų norma.

3. Valstybės narės užtikrina, kad komerciniuose sandoriuose, kai skolininkas yra viešosios valdžios institucija:

- a) mokėjimo laikotarpis neviršytų bet kurio iš šių terminų:
 - i) 30 kalendorinių dienų nuo dienos, kai skolininkas gauna sąskaitą faktūrą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti;

ii) kai sąskaitos faktūros ar kito lygiavertio reikalavimo apmokėti gavimo diena yra neaiški – 30 kalendorinių dienų po prekių gavimo ar paslaugų suteikimo dienos;

iii) kai skolininkas sąskaitą faktūrą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti gauna anksčiau nei prekes ar paslaugas – 30 kalendorinių dienų po prekių gavimo ar paslaugų suteikimo dienos;

iv) kai priėmimo ar patikrinimo procedūra, pagal kurią nustatoma prekių ar paslaugų atitiktis sutarčiai, yra numatyta teisės aktu ar sutartyje ir jei skolininkas sąskaitą faktūrą ar kitą lygiavertį reikalavimą apmokėti gauna anksčiau arba prekių ar paslaugų priėmimo ar patikrinimo dieną – 30 kalendorinių dienų po tos datos;

- b) sąskaitos faktūros gavimo diena nėra skolininko ir kreditoriaus sutarties reglamentavimo dalykas.

4. Valstybės narės gali pratęsti 3 dalies a punkte nurodytus terminus neviršijant 60 kalendorinių dienų šiais atvejais:

- a) bet kuriai viešosios valdžios institucijai, kuri vykdo pramoninio ar komercinio pobūdžio ekonominę veiklą, siūlydama prekes ar paslaugas rinkoje, ir kuriai, kaip valstybės įmonei, taikomi skaidrumo reikalavimai, nustatyti 2006 m. lapkričio 16 d. Komisijos direktyvoje 2006/111/EB dėl finansinių santykių tarp valstybių narių ir valstybės įmonių skaidrumo ir dėl finansinio skaidrumo tam tikrose įmonėse ⁽¹⁾;

- b) sveikatos priežiūros paslaugas teikiančioms ir tuo tikslu tinkamai pripažintoms valstybinėms įstaigoms.

Jei valstybė narė nusprendžia pratęsti terminus pagal šią dalį, ji ne vėliau kaip 2018 m. kovo 16 d. išsiunčia Komisijai ataskaitą dėl tokio pratęsimo.

Tuo pagrindu Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai ataskaitą, kurioje nurodoma, kurios valstybės narės pratęsė terminus pagal šią dalį, ir kurioje atsižvelgiama į poveikį vidaus rinkos veikimui, visų pirma poveikį MVĮ. Kartu su ta ataskaita teikiami atitinkami pasiūlymai.

5. Valstybės narės užtikrina, kad 3 dalies a punkto iv papunktyje nurodytos priėmimo ar patikrinimo procedūros maksimali trukmė neviršytų 30 kalendorinių dienų nuo prekių gavimo ar paslaugų suteikimo dienos, išskyrus tuos atvejus, kai dėl to sutartyje ir viešųjų pirkimų konkurso dokumentuose aiškiai susitariama kitaip, ir su sąlyga, kad tai nėra labai nesąžininga kreditoriaus atžvilgiu, kaip tai apibrėžta 7 straipsnyje.

⁽¹⁾ OL L 318, 2006 11 17, p. 17.

6. Valstybės narės užtikrina, kad sutartyje nustatytas mokėjimo laikotarpis nebūtų ilgesnis nei 3 dalyje numatyti terminai, išskyrus tuos atvejus, kai dėl to sutartyje aiškiai susitariama kitaip, ir su sąlyga, kad tai yra objektyviai pagrįsta atsižvelgiant į konkretų sutarties pobūdį ar ypatumus, ir kad bet kuriuo atveju mokėjimo laikotarpis neviršytų 60 kalendorinių dienų.

5 straipsnis

Mokėjimo grafikai

Šia direktyva nedaromas poveikis šalių galimybėms, atsižvelgiant į atitinkamas taikomų nacionalinės teisės aktų nuostatas, susitarti dėl mokėjimo grafikų, pagal kuriuos mokėjimai būtų atliekami dalimis. Tokiais atvejais, kai įmoka nesumokama sutartą dieną, šioje direktyvoje numatyti delspinigiai ir kompensacija skaičiuojami tik nuo laiku nesumokėtų sumų.

6 straipsnis

Išieškojimo išlaidų kompensavimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad tokiu atveju, jei delspinigiai už pavėluotą mokėjimą, atliekamą pagal komercinį sandorį, tampa mokėtini pagal 3 arba 4 straipsnį, kreditorius turėtų teisę gauti iš skolininko ne mažesnę kaip nustatytą 40 EUR sumą.

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodyta nustatyta suma būtų mokėtina nereikalaujant priminimo, kompensuojant kreditoriaus išieškojimo išlaidas.

3. Be 1 dalyje nurodytos nustatytos sumos kreditorius turi teisę reikalauti iš skolininko pagrįstos kompensacijos už visas išieškojimo išlaidas, viršijančias tą nustatytą sumą ir susijusias su skolininko pavėluotu mokėjimu. Šios išlaidos, *inter alia*, galėtų apimti išlaidas, patirtas naudojantis advokato ar skolų išieškojimo įmonės paslaugomis.

7 straipsnis

Nesąžiningos sutarties sąlygos ir praktika

1. Valstybės narės numato, kad sutarties sąlyga arba praktika, susijusi su mokėjimo diena arba laikotarpiu, delspinigių už pavėluotą mokėjimą palūkanų norma ar išieškojimo išlaidų kompensavimu yra nevykdytina arba iš jos kyla reikalavimas kompensuoti nuostolius, jei ji yra labai nesąžininga kreditoriaus atžvilgiu.

Nustatant, ar sutarties sąlyga arba praktika yra labai nesąžininga kreditoriaus atžvilgiu, kaip apibrėžta pirmoje pastraipoje, atsižvelgiama į visas konkrečius atvejo aplinkybes, įskaitant:

- a) labai didelį nukrypimą nuo gerosios komercinės praktikos, pažeidžiant sąžiningumo ir sąžiningo elgesio principus;
- b) produkto arba paslaugos pobūdį; ir

c) tai, ar skolininkas turi objektyvią priežastį nukrypti nuo teisės aktuose nustatytų delspinigių už pavėluotą mokėjimą palūkanų normos, mokėjimo laikotarpio, kaip nurodyta 3 straipsnio 5 dalyje, 4 straipsnio 3 dalies a punkte, 4 straipsnio 4 dalyje ir 4 straipsnio 6 dalyje, arba nuo nustatytos sumos, kaip nurodyta 6 straipsnio 1 dalyje.

2. Taikant 1 dalį, sutarties sąlyga arba praktika, dėl kurios negalimas delspinigių už pavėluotą mokėjimą nustatymas, laikoma labai nesąžininga.

3. Taikant 1 dalį preziumuojama, kad sutarties sąlyga arba praktika, dėl kurios negalimas 6 straipsnyje nurodytas išieškojimo išlaidų kompensavimas, yra labai nesąžininga.

4. Valstybės narės užtikrina, kad, vadovaujantis kreditorių ir konkurentų interesais, būtų tinkamų ir veiksmingų priemonių užkirsti kelią nuolat taikomoms labai nesąžiningoms sutarties sąlygoms ir praktikai, kaip apibrėžta 1 dalyje.

5. 4 dalyje nurodytose priemonėse numatomos nuostatos, pagal kurias organizacijos, oficialiai pripažintos atstovaujančiomis įmonėms, arba organizacijos, turinčios teisėtų interesų atstovauti įmonėms, gali pagal taikomą nacionalinę teisę kreiptis į teisimą ar kompetentingą administracinę įstaigą dėl to, kad sutarties sąlygos arba praktika yra labai nesąžiningos, kaip apibrėžta 1 dalyje, kad jie galėtų taikyti tinkamas ir veiksmingas priemones, kurios neleistų toliau taikyti tokių sąlygų arba praktikos.

8 straipsnis

Skaidrumas ir informuotumo didinimas

1. Valstybės narės užtikrina visišką šia direktyva grindžiamų teisių ir pareigų skaidrumą, įskaitant viešai skelbdamas taikomas teisės aktuose nustatytas delspinigių už pavėluotą mokėjimą normas.

2. Komisija internete viešai skelbia informaciją apie galiojančias teisės aktuose nustatytas palūkanų normas, kurios taikomos visose valstybėse narėse, kai vėluojama atlikti mokėjimą pagal komercinius sandorius.

3. Valstybės narės prireikus naudojasi specializuotais leidiniais, reklamos kampanijomis ar kitomis funkcinėmis priemonėmis, siekdamos didinti įmonių informuotumą apie pavėluoto mokėjimo atvejais taikomas žalos atlyginimo priemones.

4. Valstybės narės gali skatinti rengti mokėjimo laiku kodeksus, kuriuose būtų nustatomi aiškiai apibrėžti mokėjimo terminai ir tinkama tvarka, pagal kurią būtų sprendžiami ginčytinų mokėjimų klausimai, arba skatinti visas kitas iniciatyvas, kurios padėtų spręsti labai svarbią pavėluoto mokėjimo problemą ir prisidėtų prie atsiskaitymo laiku kultūros plėtros, kuri atitinka šios direktyvos tikslą.

9 straipsnis

Teisės į nuosavybę išlaikymas

1. Valstybės narės, vadovaudamosi taikomomis nacionalinėmis nuostatomis, kurios nustatomos pagal tarptautinę privatinę teisę, numato, kad pardavėjas išlaiko nuosavybės teisę į prekes, kol už jas sumokama visa kaina, jei pirkėjas ir pardavėjas dar prieš prekių pristatymą aiškiai susitarė dėl teisės į nuosavybę išlaikymo sąlygos.

2. Valstybės narės gali priimti naujas ar palikti galioti nuostatas, reglamentuojančias skolininko jau sumokėtą avansą.

10 straipsnis

Išieškojimo procedūros neužginčytų reikalavimų atveju

1. Valstybės narės užtikrina, kad vykdomasis dokumentas, įskaitant, kai taikoma pagreitinta procedūra, ir neatsižvelgiant į skolos dydį, paprastai galėtų būti gautas per 90 kalendorinių dienų nuo kreditoriaus ieškinio pareiškimo ar skundo pateikimo teisme ar kitoje kompetentingoje institucijoje tais atvejais, kai skola ar procedūros aspektai yra neužginčyti. Šią pareigą valstybės narės vykdo laikydamosi atitinkamų savo nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų.

2. Pagal nacionalinius įstatymus ir kitus teisės aktus visiems Sąjungoje įsisteigusiems kreditoriams taikomos vienodos sąlygos.

3. Apskaičiuojant 1 dalyje nurodytą laikotarpį, neatsižvelgiama į:

- a) dokumentų pateikimo laikotarpius;
- b) vėlavimą dėl kreditoriaus kaltės, pvz., pareikškimams ištaisyti skirtus laikotarpius.

4. Šiuo straipsniu nedaromas poveikis Reglamento (EB) Nr. 1896/2006 nuostatomis.

11 straipsnis

Ataskaita

Ne vėliau kaip 2016 m. kovo 16 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai šios direktyvos įgyvendinimo ataskaitą. Kartu su ataskaita teikiami atitinkami pasiūlymai.

12 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės užtikrina, kad įsigaliojusių įstatymai ir kiti teisės aktai, būtini, kad 1–8 ir 10 straipsnių būtų laikomasi ne vėliau kaip nuo 2013 m. kovo 16 d. Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų teisės aktų nuostatų tekstą.

Valstybės narės, priimdamos tas priemones, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Jos taip pat turi įtraukti teiginį, kad galiojančiuose įstatymuose ir kituose teisės aktuose pateiktos nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą. Nuorodos darymo tvarką ir tokio teiginio formuluotę nustato valstybės narės.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

3. Valstybės narės gali palikti galioti nuostatas arba priimti naujas nuostatas, kurios kreditoriui būtų palankesnės negu nuostatos, būtinos, kad būtų laikomasi šios direktyvos.

4. Perkeldamos šią direktyvą į nacionalinę teisę, valstybės narės nusprenžia, ar jos netaikyti anksčiau nei 2013 m. kovo 16 d. sudarytoms sutartims.

13 straipsnis

Panaikinimas

Direktyva 2000/35/EB panaikinama nuo 2013 m. kovo 16 d., nedarant poveikio valstybių narių pareigoms, susijusioms su direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę ir jos taikymo pradžios terminais. Vis dėlto ji ir toliau taikoma iki tos dienos sudarytoms sutartims, kurioms pagal 12 straipsnio 4 dalį ši direktyva netaikoma.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir aiškinamos pagal priede pateiktą atitikties lentelę.

14 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

15 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2011 m. vasario 16 d.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
J. BUZEK

Tarybos vardu
Pirmininkas
MARTONYI J.

PRIEDAS

Atitikties lentelė

Direktyva 2000/35/EB	Ši direktyva
—	1 straipsnio 1 dalis
1 straipsnis	1 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 1 dalies pirma pastraipa	2 straipsnio 1 punktas
2 straipsnio 1 dalies antra pastraipa	2 straipsnio 2 punktas
2 straipsnio 1 dalies trečia pastraipa	2 straipsnio 3 punktas
2 straipsnio 2 dalis	2 straipsnio 4 punktas
—	2 straipsnio 5 punktas
—	2 straipsnio 6 punktas
—	2 straipsnio 7 dalies įžanginė dalis
—	2 straipsnio 8 dalis
2 straipsnio 3 dalis	2 straipsnio 9 dalis
2 straipsnio 4 dalis	2 straipsnio 7 dalies a punktas
2 straipsnio 5 dalis	2 straipsnio 10 dalis
3 straipsnio 1 dalies a punktas	3 straipsnio 3 dalies a punktas
3 straipsnio 1 dalies b punkto įžanginė dalis	3 straipsnio 3 dalies b punkto įžanginė dalis
3 straipsnio 1 dalies b punkto i papunktis	3 straipsnio 3 dalies b punkto i papunktis
3 straipsnio 1 dalies b punkto ii papunktis	3 straipsnio 3 dalies b punkto ii papunktis
3 straipsnio 1 dalies b punkto iii papunktis	3 straipsnio 3 dalies b punkto iii papunktis
3 straipsnio 1 dalies b punkto iv papunktis	3 straipsnio 3 dalies b punkto iv papunktis
—	3 straipsnio 4 dalis
—	3 straipsnio 5 dalis
3 straipsnio 1 dalies c punktas	3 straipsnio 1 dalis
3 straipsnio 1 dalies d punkto pirmas ir trečias sakiniai	—
3 straipsnio 1 dalies d punkto antras sakiny	2 straipsnio 7 dalies b punktas
—	3 straipsnio 2 dalis
—	4 straipsnis
—	5 straipsnis
—	6 straipsnio 1 dalis
—	6 straipsnio 2 dalis
3 straipsnio 1 dalies e punktas	6 straipsnio 3 dalis

Direktyva 2000/35/EB	Ši direktyva
3 straipsnio 2 dalis	—
3 straipsnio 3 dalis	7 straipsnio 1 dalis
—	7 straipsnio 2 dalis
—	7 straipsnio 3 dalis
3 straipsnio 4 dalis	7 straipsnio 4 dalis
3 straipsnio 5 dalis	7 straipsnio 5 dalis
—	8 straipsnis
4 straipsnis	9 straipsnis
5 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys	10 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys
5 straipsnio 4 dalis	—
—	10 straipsnio 4 dalis
—	11 straipsnis
6 straipsnio 1 dalis	—
—	12 straipsnio 1 dalis
6 straipsnio 2 dalis	12 straipsnio 3 dalis
6 straipsnio 3 dalis	1 straipsnio 3 dalis
6 straipsnio 4 dalis	12 straipsnio 2 dalis
6 straipsnio 5 dalis	—
—	12 straipsnio 4 dalis
—	13 straipsnis
7 straipsnis	14 straipsnis
8 straipsnis	15 straipsnis
—	Priedas